

Metamorfózis

Hintázol a szélben,
vattafelhő közepében
márvány-tenger járó
virágzászlós kalózhajó.

Négy bástyás kastély
hálószobájában az éj,
a tavaszi mámor
részegítő, édeskés csók.

Hercegnői ruha
levenni akarod - Soha!
Várod, hogy a szőke
herceg mégis eljön érted,

fehér lován vágdat.
A futóhomokban láttad
milliomod része
egy hatalmas, erős sziklának.

Fogaidnak vége,
hétfői ál-mosoly végre
nincs többé. Szövetség,
Béke, mosdótál, éberség.

Már jobb célért küzdhetsz,
ami örökre a tied,
eshetnek melletted
el ezer- meg százezeren.

Higgy nekem, mert te én
vagyok, valamikor régen
én te voltam egyszer.
Hadd meséljem neked ezt el,

úgy kezdődött mint ez,
egyszer hintáztam a szélben,
s amott végződött,
hol most te is vagy kedvesem,

egy kereszt tövében,
sírva, fáradtan, bűnösen,
és a cseppekből lett
énem emberséges ember.